

[Aksel Larsen.]

de arbejdere, der har haft lejlighed til at deltage i urafstemning, har stemt sådan, at en trediedel har stemt ja og to trediedele har stemt nej. Hvordan kan man så være kommet til et så formidabelt anderledes tal? Jo, fordi der er noget, der hedder lov om mægling i arbejdsstridigheder, og noget, der kaldes kompetente forsamlinger. Her er jeg nødt til at sige et par ord om mæglingsloven. Jeg er nødt til det af den simple grund, at flere af folketingets ærede medlemmer, som er indstillet på at lovgive på dette område, ikke aner, hvad der står i mæglingsloven, eller hvordan den udnyttes i praksis.

Den lov, vi har, stammer fra 1934 og blev ændret i 1940, da man erkendte, at loven af 1934 ikke var i stand til i det omfang, man ønskede det, at forhindre arbejdernes urafstemning i at være afgørende for mæglingsforslags skæbne. Så indførte man ved begrebet sammenkædning og kompetente forsamlinger, at dels kunne forligsmanden gøre mæglingsforslaget til en helhed, således at smedene kunne stemme om bagernes forhold og arbejdsmændene kunne stemme om sømændenes forhold uden at kende noget til dem. Dernæst indførte man den bestemmelse, at en urafstemning kun var gældende, hvis mindst 75 pct. af medlemmerne havde deltaget i afstemningen. Havde de ikke det, skulle de pågældende forbunds kompetente forsamlinger stemme for de resterende medlemmer op til 75 pct. Det har ved adskillige lejligheder ført til, at selvom det store flertal af medlemmerne, der stemte ved urafstemning, stemte nej, afgav det pågældende forbund et samlet ja, idet den kompetente forsamling havde forandret medlemmernes nej til et ja. Men det er ikke lykkedes denne gang. Der var 208 000 nej og 115 000 ja, og det formåede de såkaldte kompetente forsamlinger ikke at forvandle til ja, end ikke selvom de fik hjælp af handels- og kontormedhjælpernes kompetente forsamling. Handels- og kontormedhjælperne har ikke urafstemning, dør stemmer hovedbestyrelsen, og omtrent hele hovedbestyrelsen har stemt ja. Altså, handels- og kontormedhjælpernes forbund har afgivet og fået godkendt af forligsmanden 60 606 stemmer, der fordeler sig således: 4 662 nej og 55 944 ja. Forligsmanden har

godkendt disse 60 606 stemmer på den måde, at han har sagt, at da stemmeafgivningen i de forbund, hvor der var urafstemning, var 76,2 pct. af medlemstallet, må handels- og kontormedhjælpernes stemmetal reduceres tilsvarende, og derpå har han reduceret det til 3 552 nej og 42 633 ja. Der er blot det at bemærke, at mig bekendt — men der er måske ærede medlemmer tilstede her, som ved nøjere besked om dette mæglingsforslag — angår dette mæglingsforslag kun ca. 12 000 medlemmer af handels- og kontormedhjælperforbundet, det angår i hvert fald absolut ikke 60 000. Der står udtrykkelig i mæglingsloven, at kun de, hvem mæglingsforslaget angår, må stemme derom. Forligsmanden havde pligt til at sige til handels- og kontormedhjælperne, at det gælder ikke. De kan kun stemme for det antal medlemmer, som omfattes af mæglingsforslaget, men det har han ikke gjort. Han har begået et direkte lovbrud, undskyld jeg siger det, men det er sandt. Og selvom man forsøger ved de såkaldte kompetente forsamlinger at gøre medlemmernes afstemning illusorisk har man alligevel måttet erkende, at der er et stort flertal nej mod et mindretal ja.

Samtidig må jeg have lov at sige, at de, der nu belaver sig på at annullere også denne afstemning, skulle tænke lidt over, hvad der ville ske, hvilket ramaskrig der ville blive, hvis folketinget gav sig til at lovgive om, hvordan man skulle stemme i Sagførersamfundet eller i andelsmejerierne eller i svineslagterierne eller i arbejdsgiverforeningen. Det kunne blive en køn historie, hvis folketinget sagde, at fremtidig skulle det være sådan, at medmindre 75 pct. af medlemmerne i andelsmejerierne stemte, skulle bestyrelsen afgøre det. Det tror jeg nok at andelsmejerierne ville have sig meget frabedt. Hvorfor så byde arbejderne sådanne vilkår? Men bortset fra det er det en kendsgerning, at mæglingsforslaget er forkastet af arbejderne, og så er det, jeg igen vil minde om, at man har forfattet denne mæglingslov i forskellige etaper for stadig at gøre det sværere og sværere for arbejderne at forkaste et mæglingsforslag. Nu viser det sig, at de trods alt har forkastet forligsmandens mæglingsforslag, og så kommer man og siger, at vi skal gøre afstemningen illusorisk og erklære, at de skal bøje